

Dániel könyve – Száztizennegyedik ρηϋ

Az utolsó nemzedék: Ezékiel próféciájának beteljesedése és a 144 000 elpeccsételése

Jeff Pippenger
2024-03-03

Az a nemzedék, amely tanúja volt a harmadik jaj elérkezének 2001. szeptember 11-én, a föld történelmének utolsó nemzedéke. Az Ezékiel könyvéből vett szakaszt, amely megerősíti ezt az igazságot, a milleriták úgy értették, mint amely közvetlenül kapcsolódik a tíz szűz példázatához, és ezért Habakuk második fejezetéhez. Abban a történelmi korszakban Habakuk második fejezetének látomása, amely „nem késik többé”, és amely 1844. október 22-én teljesedett be, az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényt előképezte. Ám Ezékielnek az a jövőndölése, amely a látomásról szól, amely többé nem halasztatik el, tökéletesen teljesedik be a száznegyvennégyezer elpeccsételésének történetében, amely a harmadik jaj elérkeztével, 2001. szeptember 11-én kezdődött.

És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia, micsoda közmondás ez, amely nálatok járja Izráel földjén, és ezt mondja: Hosszúra nyúlnak a napok, és minden látomás megghiúsul? Mondd meg azért nekik: Így szól az Úr Isten: Véget vetek ennek a közmondásnak, és nem mondják többé ezt közmondásul Izráelben; hanem mondd nekik: Közel vannak a napok és minden látomás beteljesedése. Mert nem lesz többé semmiféle hiábavaló látomás, sem hízeltő jövőndölés Izráel házában. Mert én vagyok az Úr: szólok, és a beszéd, amelyet szólok, beteljesedik; nem halasztatik tovább; mert a ti napjaitokban, ó, engedetlen ház, kimondom a szót, és véghezviszem azt, ezt mondja az Úr Isten. És ismét lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia, íme, Izráel háza ezt mondja: A látomás, amelyet ő lát, sok nap múlva teljesedik be, és távoli időkről prófétál. Ezért mondd nekik: Így szól az Úr Isten: Egyetlen szavam sem halasztatik el többé, hanem amely ígét szólottam, meglesz, ezt mondja az Úr Isten. Ezékiel 12:21–28.

Valamennyi próféta az utolsó napokról szól, és az „Izráel házában belüli” „hiábavaló látomás” és „hízeltő jóslás” a hamis utolsó eső, a „béke és biztonság” üzenete, amely amellet érvel, hogy „a látomás, amelyet lát, sok napra szól, és távoli időkről prófétál.” Ez Habakuk „vitája”, mert akik a „hiábavaló látomást” terjesztik, azok „az általa látott látomás” ellen érvelnek. Azt állítják, hogy „A látomás, amelyet lát, sok napra szól, és távoli időkről prófétál.” A béke és biztonság üzenetének hírnökei azt állítják: „meghosszabbodnak a napok, és minden látomás megghiúsul”; hiszen végül is nem 2020. július 18-át jövőndölte meg? A „hiábavaló látomás” hírnökeit Ezékiel a fejezet első két versében is azonosítja.

És lőn az Úr szava hozzám, mondván: Embernek fia! Te a pártos ház közepette lakozol, akiknek van szemük a látásra, és nem látnak; van fülük a hallásra, és nem hallanak; mert pártos ház ez. Ezékiel 12:1, 2.

A próféták mind egyetértenek egymással, és mindannyian az utolsó napokról szólnak; és amikor Krisztus szolgálatának történetében a kötekedő zsidókhoz szólt, Ézsaiást idézte, hogy azonosítsa azokat a kötekedő zsidókat, akiket akkor Isten éppen eltaszított magától, mint akiknek szemük van a látásra, mégsem látnak, és fülük van a hallásra, mégsem hallanak. Most, miként akkor, Ezékiel a laodiceai adventizmus csúfolódó embereihez szól, a mi korunk kötekedő zsidóihoz, akik a késői eső üzenetével szemben a békesség és biztonság üzenetét hirdetik. Jézust azok a szabályok irányították, amelyeket Igéjébe helyezett, ezért az Ő jövődölései is az utolsó napokra vonatkoznak, még sajátosan is, nem csupán azokra a napokra, amikor a kötekedő zsidókhoz szólt.

Ezért példázatokban szólok hozzájuk: mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, sem nem értenek. És beteljesedik rajtuk Ézsaiás próféciája, amely ezt mondja: Hallván hallotok, és nem értetek; és látván láttok, és nem veszitek észre. Mert megköveredett e nép szíve, és füleikkel nehezen hallanak, és szemeiket behunyták; hogy valamikor ne lássanak szemeikkel, és ne halljanak füleikkel, és ne értsenek szívükkel, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. A ti szemetek pedig boldog, mert lát; és a ti fületek, mert hall. Mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz ember kívánta látni azokat, amiket ti láttok, és nem látta; és hallani azokat, amiket ti hallotok, és nem hallotta. Máté 13:13–17.

Az a jelenség, hogy egy nép hall, mégsem hall, és lát, de mégsem lát, annak a korábbi istennépnek a jellemzője, amely éppen félretételének folyamatában van. Ez a prófétai jelenség Ézsaiás ilyen helyzetről szóló próféciájának beteljesedése. Miként minden próféta, Ézsaiás is — Krisztussal együtt — az utolsó napokról szól.

Abban az esztendőben, amelyben Uzziás király meghalt, láttam az Urat, amint magas és felemelt trónon ült, és palástja betöltötte a templomot. Fölötte szeráfok álltak; mindegyiknek hat szárnya volt: kettővel befedte arcát, kettővel befedte lábait, és kettővel repült. És kiáltott az egyik a másiknak, és ezt mondta: Szent, szent, szent a Seregek Ura; dicsőségével teljes az egész föld. És megrendültek az ajtó küszöbei a kiáltó szavától, és a ház megtelt füsttel. Ekkor ezt mondtam: Jaj nekem! Elvesztem, mert tisztátalan ajkú ember vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom; hiszen szemeim a Királyt, a Seregek Urát látták. Ekkor hozzám repült egy a szeráfok közül, kezében izzó parázssal, amelyet fogóval vett az oltárról; és megérintette vele számat, és ezt mondta: Íme, ez megérintette ajkaidat; bűnöd eltávozott, és vétkeid engesztelést nyert. Majd hallottam az Úr szavát, aki ezt mondta: Kit küldjek el, és ki megy el nekünk? Én pedig ezt mondtam: Íme, itt vagyok; küldj el engem! Ő pedig ezt mondta: Menj, és mondd meg ennek a népnek: Hallván halljatok, de ne értsetek; látván lássatok, de ne ismerjete. Tedd kövérré e nép szívét, tedd nehézé fülét, és kend be szemét; hogy ne lásson szemével, ne halljon fülével, ne értsen szívével, és meg ne térjen, és meg ne gyógyuljon. Ézsaiás 6:1–10.

Ézsaiás, Ezékiel és Krisztus egyaránt azokat jelképezik, akik az utolsó napokban, a késői eső idején pecsételtetnek el, amikor a késői eső igaz és hamis üzenete vita tárgyát képezi, Habakuk második fejezetének beteljesedéseként. Jézus szerint abban az időszakban, amikor ez beteljesedik, az igazak „látják” a példázatok, ami a prófécia jelképe. A „bölcsek” megértik a késői eső prófétai üzenetét, azok azonban, akiket a kekeckedő zsidók jelképeznek, nem látnak és nem hallanak, és Ezékiel szerint békesség és biztonság üzenetét hirdetik, azt állítva, hogy a jövődölések beteljesedése még messze a jövőben van. Nem tagadják a jövődöléseket; a kekeckedő zsidók is

csupán szóval elismerték az eljövendő Messiásra vonatkozó jövendölést; ám az eseményt egyszerűen a távoli jövőbe helyezték. Jézus mégis áldást mondott azokra, akik „látni” fogják a saját korukra szóló próféta üzenetet.

Krisztus napjaiban ez az az üzenet volt, amely az Ő megkeresztelkedésekor érkezett meg, amikor a Szentlélek alászállt. A Szentlélek alászállása az Ő keresztségekor előképe volt a Jelenések tizedik fejezetében szereplő angyal alászállásának 1840. augusztus 11-én. Az isteni alászállás mindkét történelmi esetben annak a korszaknak a jelenvaló igazság-üzenete megérkezését jelezte; Jézus számára ez az Ő halálának és feltámadásának üzenete volt, amint azt keresztsége jelképezte. A milleriták számára ez az iszlámról szóló, az első és második jajhoz kapcsolódó üzenet volt, amely megerősítette az időprófécia próbára tevő üzenetét. Mindkét történet egybeesik a késői eső próbára tevő üzenetének 2001. szeptember 11-i megérkezésével. Ezért jegyzi fel White testvérnő a következőket:

„Az 1840–1844 között adott valamennyi üzenetet most erőteljessé kell tenni, mert sokan elvesztették tájékozódásukat. Az üzeneteknek el kell jutniuk minden egyházhoz.”

„Krisztus ezt mondta: »Boldog a ti szemetek, mert lát; és a ti fületek, mert hall. Mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz ember kívánta látni azokat, amiket ti láttok, és nem látta; és hallani azokat, amiket ti hallotok, és nem hallotta« [Máté 13:16, 17]. Áldottak azok a szemek, amelyek látták azokat a dolgokat, amelyek 1843-ban és 1844-ben láthatók voltak.

„Az üzenet adatott. És semmi késedelemnek sem szabad lennie az üzenet megismétlésében, mert az idők jelei teljessé válnak; a záró munkát el kell végezni. Nagy munka fog végbemenni rövid idő alatt. Hamarosan Isten rendeléséből olyan üzenet adatik, amely hangos kiáltássá duzzad. Akkor Dániel feláll a maga sorsában, hogy bizonyosságot tegyen.

„Egyházaink figyelmét fel kell ébreszteni. A világtörténelem legnagyobb eseményének határán állunk, és Sátánnak nem szabad hatalmat nyernie Isten népe fölött, hogy álomba ringassa őket. A pápaság hatalmában fog megjelenni. Most mindenkinek fel kell serkennie és kutatnia kell az Írásokat, mert Isten tudtára adja hűségeseinek, mi fog történni az utolsó időkben. Az Úr szavának hatalommal kell eljutnia az ő népéhez....”

„Ez lett számomra bemutatva: hogy alszunk, és nem ismerjük meglátogatásunk idejét. De ha megalázzuk magunkat Isten előtt, és teljes szívünkkel keressük Őt, megtalálható lesz számunkra.” Manuscript Releases, 21. kötet, 436–438.

Az az üzenet, amelyet Krisztus történetében a Messiás jelenvaló igazságának üzenete, valamint az 1840-től 1844-ig terjedő időszak jelenvaló igazságának üzenete jelképezett előre, az utolsó napokra mutat, amikor a millerita üzenet megismétlődik. Azok a történetekben, akikről úgy van ábrázolva, hogy képtelenek „látni és hallani”, „nem ismerik meglátogatásuk idejét”. Amikor Ézsaiás bemutatja az utolsó eső hamis üzenete hírnökeire vonatkozó első utalást, akik látnak, de mégsem látnak, megjelöli azt az időt, amikor ez az időszak elkezdődik, azt az időszakot, amelyről White testvérnő ezt mondta: „Isten rendelése szerinti üzenet, amely hangos kiáltássá duzzad.” Az „Isten rendelése” egy meghatározott időt jelöl, amikor az üzenet megérkezik, és Ézsaiás a hatodik fejezet harmadik versében pontosan megjelöli ezt az időt.

És kiáltott egyik a másiknak, és mondta: Szent, szent, szent a Seregek Ura; teljes mind az egész föld az ő dicsőségével. Ézsaiás 6:3.

White testvér rámutat arra, hogy amikor az angyalok egymásnak kiáltják: „Szent, szent, szent”, abban a szakaszban, ahol Ézsaiás azokat ábrázolja, akiknek van szemük, hogy lássanak, de mégsem látnak, ez 2001. szeptember 11-én teljesedik be.

„Amint [az angyalok] látják a jövőt, amikor az egész föld betelik az Ő dicsőségével, a diadalmas dicsőítő ének zengő visszhangként hangzik egyiktől a másikig e dallamos énekben: »Szent, szent, szent a Seregek Ura.« Teljesen megelégedettek azzal, hogy Istent dicsőítsék; és az Ő jelenlétében, jóváhagyó mosolyának fénye alatt, semmi többre nem vágyanak. Legfőbb törekvésük teljesen beteljesül abban, hogy az Ő képmását hordozzák, az Ő szolgálatát végzik, és Őt imádják.” Review and Herald, 1896. december 22.

2001. szeptember 11-én megkezdődött a száznegyvennégyezer elpecsételése, és a késői eső permetezni kezdett, és Habakuk vitája kezdetét vette, miközben a tíz szűz példázata ismétlődött. Ezen a ponton Ezékiel próféciája tökéletes beteljesedésre jutott. A prófétai Ige többé nem késik, és az a nemzedék, amely tanúja volt 2001. szeptember 11-ének, a Föld bolygó utolsó nemzedéke, mert az adventizmus végén adott látomás Krisztus második eljövetelekor a kegyelmi idő lezárulását hirdeti. E tény második tanúbizonysága Lukács könyvének huszonegyedik fejezetében található.

Bizony mondom néktek: nem múlik el ez a nemzedék, mígnem mindezek beteljesednek. Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak. Lukács 21:32–33.

Lukács evangéliuma huszonegyedik fejezetében Jézus azonosítja a föld történelmének utolsó nemzedékét. Éppen most adott áttekintést egy fokozatosan kibontakozó történelmi ívről Jeruzsálem Kr. u. 70-ben bekövetkezett pusztulásától egészen a millerita történelemig. Ezután kilép abból az elbeszélésből, amelyben közvetlenül azonosítja a prófétai történelmet, és egy példázatot mond el, amely egyszerűen megismétli és kibővíti az általa bemutatott prófétai történelmet. Így ugyanazon elbeszéléshez két belső tanút adott, majd azzal zárta, hogy azonosította: az a „nemzedék”, amely tanúja volt ezeknek az eseményeknek, az ő visszatéréséig életben marad; ezzel tehát a szövegösszefüggés alapján azonosította azt a nemzedéket, amelyet a száznegyvennégyezer képvisel.

A száznegyvennégyezer elpecsételésének története a végső nemzedék története, és ők nem ízlelik meg a halált, noha abban az időben élnek, amikor az ég és a föld elmúlik.

Az Úr napja pedig úgy jön el, mint éjjeli tolvaj; amely napon az egek nagy ropogással elmúlnak, az elemek pedig égő hévben felbomlanak, és a föld is meg a rajta levő dolgok is megégnek. Mivel tehát mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek nektek szent életben és kegyességben, várva és siettetve az Isten napjának eljövetelét, amelyen az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égő hévben megolvadnak! 2 Péter 3:10–12.

Krisztus második eljövetelét Krisztus megdicsőülése jelképezte.

„Mózes a megdicsőülés hegyén Krisztusnak a bűn és a halál fölött aratott győzelmének tanúja volt. Azokat képviselte, akik az igazak feltámadásakor előjönnek majd a sírból. Illés, aki anélkül vitetett a mennybe, hogy meglátta volna a halált, azokat képviselte, akik Krisztus második eljövetelekor élnek majd a földön, és akik „egy szempillantásban, egy pillanat alatt, az utolsó trombitaszóra” elválnak; amikor „e halandónak halhatatlanságba kell öltöznie”, és „e romlandónak romolhatatlanságba kell öltöznie”. 1 Korinthus 15:51–53. Jézust a menny világossága övezte, miként akkor fog megjelenni, amikor „másodszor jelenik meg, nem a bűn miatt, hanem az üdvösségükre” azoknak, akik várják őt. Mert eljön „az ő Atyjának dicsőségében a szent angyalokkal”. Zsidókhöz 9:28; Márk 8:38. Most beteljesedett a Megváltó tanítványoknak tett ígérete. A hegyen a jövő dicsőséges országa kicsinyített formában ábrázolódott,—Krisztus, a Király, Mózes mint a feltámadott szentek képviselője, és Illés mint az átváltoztatottaké.” Jézus élete, 421.

Illés, aki nem halt meg, azt a száznegyvennégyezeret jelképezi, akik nem halnak meg, Mózes pedig azokat jelképezi, akik meghalnak. Az utolsó napokban e két csoport a Jelenések könyve hetedik fejezetében úgy jelenik meg, mint a száznegyvennégyezer és a nagy sokaság. Amikor a Jelenések könyve hatodik fejezetében megnyitattik az ötödik pecsét, azoknak, akiket a pápaság a sötét középkor folyamán meggyilkolt, fehér ruhákat adnak.

„És mikor felnyitotta az ötödik pecsétet, látám az oltár alatt azoknak lelkeit, akik megölettek az Isten beszédéért és a bizonyágtételért, amelyet megtartottak; és nagy szóval kiáltottak, mondván: Meddig késel még, ó Uram, szent és igaz, hogy ne ítélnél és ne állnál bosszút vérünkért azokon, akik a földön laknak? És mindegyiküknek fehér ruha adatott [Tisztának és szentnek nyilvánítottak]; és megmondatott nekik, hogy még egy kevés ideig nyugodjanak, míg betelik szolgatársaiknak és testvéreiknek száma is, akiknek meg kell öletniük, mint nekik» [Jelenések 6:9–11]. Itt olyan jelenetek tárattak János elé, amelyek nem a valóságot ábrázolták, hanem azt, ami a jövőben, egy későbbi időszakban fog bekövetkezni.” Manuscript Releases, 20. kötet, 197.

A mártírok azt kérdezik, mikor áll bosszút Isten a meggyilkolásukért. A mártír már a meggyilkolása előtt is Jézus hitével bírt, mert éppen e hit megnyilvánulása indította a pápaságot arra, hogy meggyilkolja őt. A fehér ruhák Krisztus igazságát jelképezik, de ezeknek a meggyilkolt lelkeknek adott fehér ruhák a mártírháláluk után adattak nekik. A ruhák a mártírhálál jelképei, nem pusztán Krisztus igazságáé. A mártír Krisztus igazságának ruhájával már azelőtt rendelkezik, hogy meggyilkolnák. A Jelenések könyve hetedik fejezetében szereplő nagy sokaság fehér ruhákat kap, s ezáltal azokat jelképezi, akik az eljövendő vasárnapi törvény vérontásában halnak meg. Így a száznegyvennégyezer Illés által van ábrázolva, és az Úrban hűségesen meghalókat Mózes jelképezi a megdicsőülés hegyén.

A száznegyvennégyezer az a nemzedék, amely nem hal meg, és ők azok a nemzedék, akikre Krisztus utal, akik életben vannak akkor, amikor az ég és a föld elmúlnak Lukács huszonegyedik fejezetében.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Ábel meggyilkolása volt az első példája annak az ellenségeskedésnek, amelyről Isten kijelentette, hogy fenn fog állni a kígyó és az asszony magva között — Sátán és alattvalói, valamint Krisztus és követői között. Az ember bűne által Sátán uralmat nyert az emberi nem fölött, de Krisztus képessé teszi őket arra, hogy lerázzák igáját. Valahányszor a Bárányba, az Isten Bárányába vetett hit által egy lélek megtagadja a bűn szolgálatát, Sátán haragja fellángol. Ábel szent élete tanúságot tett Sátán ama állítása ellen, hogy az ember számára lehetetlen Isten törvényét megtartani. Amikor Káin, a gonosz szellemének indítására, látta, hogy nem tudja uralma alá hajtani Ábelt, oly haragra gerjedt, hogy kioltotta életét. És ahol csak vannak olyanok, akik kiállnak Isten törvényének igazságossága mellett, ugyanaz a lelkiület nyilvánul meg ellenük. Ez az a lelkiület, amely korszakokon át karóba húzta és máglyára vetette Krisztus tanítványait. Ám a Jézus követőjére zúdított kegyetlenkedéseket Sátán és seregei szítják, mert nem tudják őt arra kényszeríteni, hogy alávesse magát uralmuknak. Ez a legyőzött ellenség dühe. Jézus minden vértanúja győztesként halt meg. Így szól a próféta: „Legyőzték őt [‘ama nagy sárkányt, a régi kígyót, akit ördögnek és Sátánnak hívnak’] a Bárány vére által és bizonyágtételük beszéde által; és életüket nem kímélték mindhalálig.” Jelenések 12:11, 9.” Pátriárkák és próféták, 77.